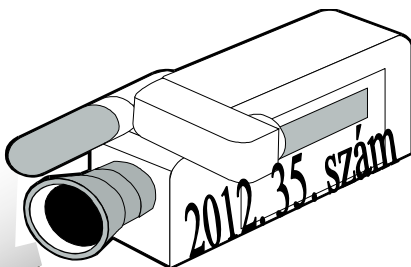

TRIÁSZ

Elbocsátlak téged is, mint mindenkit: felelős vagy minden emberért, aki veled él, s el kell számolnod minden fillérrel, amit magadra költesz, minden örömmel, amit magadba zártál, és minden boldog pillanattal, amit magadnak tartottál meg. Most eredj és élj, mert a világ a tied!

Fiamvas Béla

8. a

FILLÉRES EMLÉKEIM

Láng Virág: Ami minden kisgyerekekkel megtörténik

A beiratkozás napja az én életemben is eljött. Papám kísért el a számomra nagy eseményre. Első pillantásra szokatlannak tűnt az épület, hisz én a kis, szőlőhegyi „kunyóhoz” szoktam, de meg kellett értenem, hogy ez már nem óvoda, hanem iskola.

Egy végtelen lépcsősor vezetett leendő tanító nénijeimhez, akik az éneke-remben vártak. Mikor be-kandikáltam az ajtón, egy kedves nénit láttam meg, aki rögtön útba is igazított és bemutatkozott: Vali néninek hívták. Ahogy beljebb me-részkedtem, megpillantot-tam egy zongorát és mellette egy vidám, mosolygós taní-tó nénit. Nagyon barátságos volt. Klári néninek hívták. Sokat beszélgettem vele, és elmondtam neki, hogy néptáncolok. Ekkor meg-kérdezte tőlem, hogy ismer-e a Hatan vannak a mi ludaink népdalt, és a következő pillanatban már együtt énekel-tünk. Nagyon jól éreztem magam, és már nem is tartottam az iskolától. Kár, hogy más kisgyerek is jött beiratkozni, mert szívesen énekelgettem volna még egy- két órát Klári nénival.

Varga Tünde: Az első napom az iskolában

Édesanyámék vittek az iskolába az első tanítási napon. Nagyon izgultam, milyen lesz majd iskolába járni.

Az utolsó előtti padban foglaltam helyet. Nagyon szimpatikus volt mindenki. Mögöttem ült két lány, ők barátnők voltak. Hátrafordultam és mosolyogtam rájuk. A szünetben sokat beszélgettem velük és megbarátkoztunk. Együtt csináltunk mindent. Mi voltunk az a "hárm-as", akik semmi esetre nem szakadtak volna el egymástól. Megszerettem őket: minden tit-kunkat, bánatunkat, örömminket elmondtuk egymásnak. Sokat nevtünk és játszottunk. Akkor még minden felhőtlen és jó volt. Szeretnék újra elsős kislány lenni!

Míra még most is a legjobb barátnóm, Pécsre is együtt megyünk továbbtanulni. Soha nem fogom elfelejteni a megismerkedésünk napját.

Kovács Ildikó: A barátság örök??

Felsőskoromban volt egy barátnóm, Eszter. Mindent együtt csináltunk, és nagyon jó barátnők voltunk, bár nemigen "illettünk össze", hiszen ő jó kislány volt, én meg inkább a bajt keres-tem. Ennek ellenére elválaszthatatlanok voltunk, iskola után gyakran elmentünk hozzájuk, és elüdtünk az időt, az is előfordult, hogy ott aludtam náluk. Minden szép volt, ám egyszer csak a kapcsolatunk megromlott, ő pedig elköltözött. Azóta nemigen beszélünk, legfeljebb egy-szer-kétszer egy közösségi oldalon.

Hajós Karcsi: 1 emlék

Egyszer a Gergő 3. osztályban megdobott egy kővel. Szép napos idő volt, és Ili néniel kimentünk az udvarra játszani. Gergő elkezdett kövekkel dobálózni, és véletlenül fejemre dobott egyvel. Vértett a fejem, és nagyon sírtam. Felhívták Anyát, és azt mondták, hogy össze kell varrni. Akkor nagyon sokáig haragudtam Gergőre, és nem is beszéltem vele. Most már nagyon jó barátom.

Láng Virág: Egy új társ

Egy szünetben, mikor mindenki nyüzsögve, virgoncan beszélgetett, Klári néni egy szerény, visszahúzódnak látszó fiúval lépett be az ajtón. Hirtelen nagy csönd lett, majd osztályfőnökünk közölte velünk, hogy a fiú jövő héttől az osztálytársunk lesz. Először senki sem tudta, hogy mit szóljon. Volt aki megdöbben, volt aki nevetett, de a legtöbben sutyorogni kezdtünk. Engem nagyon érdekelt, hogy milyen lehet valójában, hisz akkor biztosan zavarban volt. Talán sajnáltam, mert arra gondoltam milyen nehéz lehet idegenek közé kerülni és főleg beilleszkedni.

A fiú látta rajtunk, hogy kíváncsiak vagyunk. Be is mutatkozott. Megtudtuk róla, hogy Márknak hívják, és Budapestről költöztek Dombóvárra. Nekem nagyon szimpatikus volt, és reméltem, hogy később közelebbre is megismerhetem. Örültem, hogy új taggal bővül az osztály, és rajta is látszott, hogy szívesen fog ebbe az iskolába járni.

Halmi Petra: Tesióra

Szeretem a testnevelés órákat. Persze nem a foci, kötélmászás vagy a kézilabda a kedvencem. Bár még igazán sosem fáradtam el. Mindig is szerettem volna, ha egy olyan tesióránk lenne, ahol egypáran az osztályból megtudnák, milyen az akarat, a fájdalom, a közdelem.

Tavaly, mikor délután volt a sulis, délelőtt vagy reggel volt a tesióra, akkor nagyon nem szerettem órára járni. Mindig féltem, nehogy megfázzak, főleg edzés előtt. Télen volt a legrosszabb. Bár azt lehetett mondani, hogy jókat szórakoztunk. Pár alkalommal az uszodába is lementünk. Zömében játékos feladatok voltak. Azt vártuk, hogy Laci bácsi mikor úszik le legalább 50 m-t. De azt várhattuk egy darabig!

Nem a legjobb dolog volt a téli testnevelés óra a szabadban, de ez is élmény marad számunkra.

Révész Diána Izabella: Ének –zenét ünnepeltünk

2008. szeptember 29-től október 5-ig. Csak egy hét - gondolják a legtöbben. De nekünk, zenészeknek ez sokkal többet jelent, mert ez volt számunkra A 2 Hét". És hogy mitől ilyen különleges ez a dátum? Ekkor ünnepeltük az ének –zene tagozat megalapításának 50. évfordulóját.

Már az előkészületeken is látszott, ez bizony fontos esemény. Szigorú pontokba szedett programok, fellépések és feladatok vártak ránk e jeles alkalomból. Voltunk versenyen, filmvetítésen, képzőművészeti kiállításon, valamint felléptünk az ez alkalomból rendezett színházi esten is, melyen felléptek az iskola öregdiákjai is. A színes programok közül kiemelkedő volt a sulibuli néven rendezett zenés – táncos mulatság, melyen lehetőségünk volt megismerkedni, akár barátságot is kötni az elmúlt 50 év diákjaival. Ám a legemlékezetesebb nap a szombat volt. Délután a jelenlegi és volt diákok élőláncot alkottak az Apáczai és a belvárosi iskola között, ezzel összekötve a kezdeteket a jelennel. Ezt követően különböző kórusok fellépését kísérhettük figyelemmel, és az a megtiszteltetés ért minket, hogy találkozhattunk Kodály Zoltánnéval, ezt a különleges alkalmat megörökítő fotót még mindig az osztályunkban őrizzük.

Fantasztikus volt számomra ez az egy hét tele élménnyel és örömmel. Már alig várom, hogy 25 vagy 50 év múlva én is visszatérhessek öregdiákként egy újabb zenei hétre. Addig pedig maradnak erről a hétről az emlékeim, melyekre szívesen gondolok majd vissza, bármennyi idő is telik el.

Nagy Míra: Búcsúzás

Negyedik osztály év végén, amikor Vali nénitől búcsúztunk, egy kis műsorral készült az osztály.

Mivel az elválás nagyon fáj, igyekeztünk a legjobb teljesítményt nyújtani, hiszen négy éven keresztül az iskolánkban Vali néni volt a biztos pont számunkra. Tanított, nevelt bennünket, és mi ezt méltóképpen szeretnénk volna megköszönni. Nagyon büszke voltam, amikor megtudtam, hogy én kapom a főszerepet. Igyekeztem a legjobb tudásom szerint előadni a szerepemet. Vali néni az egészről semmit sem tudott, nagyon meglepődött és meghatódott az előadásunk láttán.

Mosolygó szívvel váltunk el, mivel a következő négy évben még nyomon követhette fejlődésünket, tanulmányainkat.

Révész Diána Izabella: Palotás

Már elsős koromban is érdeklődve figyeltem, ahogyan a 8. osztályosok az utolsó farsangjukon eltáncolják a végzősök hagyományos táncát, a palotást. Amint megláttam őket, tudtam, hogy ez az esemény egyszer az én életemnek is egy meghatározó élményévé fog válni.

Ebben az évben végre betekintést nyerhettem a kulisszák mögé, hiszen szeptemberben megkezdtük a felkészülést a nagy eseményre. Kemény próbák, feszültség az utolsó hetekben, de mindeközben vidámsággal és várakozással teli hangulat. Talán így tudnám jellemezni a felkészülés időszakát. A várva várt nap február 10-én jött el. Egy utolsó próba a táncteremben, majd csillogó szemmel, szépen felöltözve felsorakoztunk a tánchoz. Ez volt az a pillanat, amikor igazán megértettem, mit éreztek, akik már részesei voltak ennek az élménynek.

Mindenki mosolyog. Egyszerre vagyunk boldogok, izgatottak és talán egy kicsit szomorúak is, hiszen ezzel a nappal is közelebb kerültünk a végső búcsúhoz. Aztán felcsendült Erkel Ferenc Palotása, és mi kiléptünk a reflektorfénybe.

Révész Diána Izabella: Operaház

Mi, zeneisek igazán boldogok lehetünk, hogy ennek a tagozatnak a részévé válhattunk. Persze néha megelégtünk a fellépéseket, a hosszú kóruspróbákat, a fásasztó fellépéseket. De aztán mindig jött egy-egy igazán emlékezetes és meghatározó élmény a mindennapok fogatagában. Ilyen élmény számomra az Operaházban tett látogatás.

Hiszen valljuk be, ha megkérdeznénk pár 14-15 éveset, nem sokan mondanák, hogy már jártak az Operaházban, na, de hogy kétszer is! Nos, igen, mi ilyen szerencsések vagyunk, hogy két „csodának” is a részévé válhattunk. Először 5.-ben Csajkovszkij: A Dió-

tőrő című balett meséjét néztük meg, idén pedig Erkel Ferenc Bánk bán című operáját tekinthettük meg. Mindkét alkalommal busszal utaztunk Pestre tele izgalommal és várakozással. Első látogatásunkkor egy kulcs lógott a nyakunkba, mintha ez lenne a belépő egy új és csodás világba. Az is volt, egy új és mesés birodalom tárult elénk, amint beléptünk az Operaházba. Már az épület maga is sugározza a fenségeséget, a szobrok, csillárok, festmények mind azt sugallják, itt minden este egy új csoda születik. Nagyszerű élmény volt a hosszú lépcsősorokon sétálni, és biztos vagyok benne, hogy minden lány szeme előtt megjelent, amint hosszú bál ruhában lépked végig a vörös szőnyeges lépcsőkön. Ilyen gondolatokkal követtük végig a színpompás előadásokat.

Biztos vagyok benne, hogy akárhányszor is jutok el az Operaházba, mindig ugyan így fogok részt venni az előadásokon, csodálkozó szemekkel kapkodom a fejem, akár egy kisgyerek a játékboltban.

8. 6

„Minden elmúlt, ennek is vége.”

Alig hisszük, hogy máris elrepült a nyolc év! Hisz nem volt olyan rég, amikor elsőben attól retgettünk, milyen lesz a többiekkel, most meg azon izgulhatunk, milyen lesz nélkülük! (Bár nyolcan újra osztálytársak leszünk a belügyön.) Összekötnek bennünket az elmúlt évek emlékei, küzdelmei, apró sikerei. Következzék egy kis ízelítő ezekből:

- Az erő mindig velünk volt. Már harmadikban simán lekaptuk a WC-ajtót: az egyik tolt, a másik húzta, nyolcan gyötörtük, és egyszer csak a kezünkben volt. Pedig mi csak Gyeneit kergettük!
- Szintén harmadikban történt, hogy jó gyerek módjára játszottunk a távolugró gödör

homokjában, mikor egyszer csak egy fekete tangabugyira akadunk. Egy botra tűzve zászlóként hordtuk körbe az udvaron.

- Az ötödikes erdei iskolában magatartásból mínuszra vizsgáztunk. Olyan rosszak voltunk, hogy Erika néni hajnali 3-kor kiültetett bennünket az udvarra, mert ekkor még senki sem aludt. Hogy is aludt volna, mikor üvöltöttünk, mint a fába szorult féreg egyfolytában.

- o A bátorságpróbát szó szerint értettük, az egyik csapat betévedt a temetőbe (biztosan földtva fogták a térképet), na, ott is volt ám sikonyálás!

- o Imádtuk hatodikban a fiúkat, amikor szexi szoknyában kán-kánt táncoltak a farsangon.

- o Néhány számadat az életünk-ből: 5.-ben 34-en voltunk, 18 q 28 kg volt az „osztálysúly”. A legsúlyosabb egyéniség idén 115 kg-ot nyomott. Szaktanári figyelmeztetése-

ink száma 8.-ban: 51 db. A nyolcadikban gyűjtött egyeseink száma: 440 db.

8. c

KESZE-KUSZA GONDOLATOK

AZ ELTELT ÉVEKRŐL

*„Amikor még elsős voltam,
A táblánál nyújtózkodtam...
A ceruza ellenkezett,
De ő fogta a kezemet.”*

Első osztályban úgy ismert meg minket a tanító néni, hogy kaptunk egy kis virágos nyakláncot, amire rá volt írva a nevünk.

Amikor a Szabadság utcai épületbe jártunk, mindig átszöktünk a szomszédba a diófához. Feldobtuk a papucsunkat, így „szedtük” a diót. Amikor a tanító néni odaért, mi már az udvar másik felében ettük a diót.

*„Hétfőn még nagy úr a hetes,
hatalma is félelmetes,
mindenkit felír, aki rossz,
mert hétfőn még minden tilos,...
ablakot nyit, csak neki jár,
táblát ő mos, ez a szabály,...
Kedden a hetes már kedvesebb,
Segíthetsz neki egy keveset,...
Szerdán a hetes már lustul,
Miénk a tábla krétástul,...
Csütörtökön a hetes is
másol
Elmaradt házit valaki
másról,...”*

A víz kiömlött a padlóra, amin a B. úgy elcsúszott, hogy egy egész padsort elsodort. Hetes létére!

Osztálykiránduláson a bástyáról dobáltuk le a táskáinkat, amit B. lent megpróbált elkapni. Több-kevesebb sikerrel!

Zita néni tollbamondást diktált az osztálynak, amikor B. felkiáltott: „Kihagytam a 'miért'-ből a 'j'-t.

*„Az osztályból kirüffen a hahota,
A tanár csak fejet csóvál, ahogy a
noteszába följegyzi a bakikat,
amiből az utókor csak okulhat.”*

Április elseje helyett másodikán, B. felvett egy álarcot, amiben kiugrott az ajtó mögül, és megijesztette a Zsuzsa nénit.

*„Embernél ősállapot,
ők is emlősállatok
voltak, de már epilálnak,
és már csak két lábon járnak.*

*Tápszert táplál s te pihensz,
Ecce Homo Sapiens!”*

D. egy „jól” irányzott dobással épp az ablakot találta el.

B. énekórán hirtelen ötlettől
vezérelve elkezdett fekvőtámaszozni, amin először Erzsi néni
lepődött meg, majd a követ-
kezményeken B.

*„5x3 az tizenöt,
buta a fejed, mint egy tök.*

*8x3 az huszonnégy,
még egy szó, és tudom, mégy!*

*7x9 az hatvanhárom,
ha nem tudod, majd tanulsz
nyáron!”*

Erzsi nénit egyszer annyira felbosszantottuk a magatartásunkkal, hogy hazament, de előbb
egy „parádés” záróbeszédet intézett hozzánk. Igaza volt!

A szénsav néha a plafonig fröccsen. Murphy nélkül is!

Sz. szerint sok egy biciklibe kettő szelep. Egy sem kell bele. Magdi néni nem így gondolta, de
már késő volt !

A szendvics sokkal jobban repül, mint a labda.

*„Most minden tanár igyekszik
érdekes órát tartani,
csoportmunka, kvízjátékok, oké...
De most már kicsit unalmas,
hogy minden érdekes.”*

Így érezte B. is, amikor elaludt a könyvtárban. A horkolásról vettük észre.

A tesióra mindig jó volt. L. egyszer virágos jókedvében dalra fakadt, és tánca perdült.
Tibi bácsival mindig játszottunk, ő is beállt közénk. A fociból sosem elég!

*„Kötélhúzás. Ahelyett,
hogy megegyeznénk,
két pártra szakadunk, és
direkt
az ellenkező irányba rán-
gatjuk azt a
szerencsétlen kötelet, hát
hova jutunk?”*

Németórán D. nem tudta,
mit kell olvasni, és Szilvi
néni megkérte, hogy ha
már dráma szakra megy,
legalább játssza el, hogy
tud olvasni.

*„Ahány nyelvet beszélsz,
annyi életet élsz!”*

Kirándulások. Gimis év. Karácsonyi műsor. Farsangok: Megasztár, táncok, keringő...

*„Titeket itt vártak, szerettek.
Pad, tábla, könyvek: várt a munka.
S még az is nyert, aki csak unta.”
/Udud I./*

Gondolatok: 8.c

/Békés M. verseinek segítségével/

